

Míč opsal ve vzduchu oblouk a rychle padal dolů. Hrdina se hnál přes trávník dlouhými, plavnými, avšak energickými skoky a jeho nohy se míhaly tak rychle, že je skoro nebylo ani vidět. V jednu chvíli měl ještě všechny čtyři tlapy na zemi a vzápětí už vyskakoval do výšky a chňapal po míčku. Lehce dopadl zpátky na zadní a ani se přitom nezadýchal.

„Viděl jsi to?“ křičel Ben na Adama.

„Je úžasný,“ odpovídal Adam uznale a stínil si oči dlaní, aby mohl lépe sledovat, jak Hrdina uhání s baseballovým míčkem zpátky. „Jako kdyby to byl napůl pták a napůl pes.“

Bena hrozně bavilo odpalovat pro Hrdinu míčky a zdálo se, že Hrdinu zase baví je chytat.

Existovala ovšem osoba, která milovala tyhle hrátky víc než oni oba dohromady, a tou byl Adam. Letos byli Ben a Adam odhodláni dotáhnout to do školního baseballového týmu. Každý den po vyučování chodili s Hrdinou na hřiště trénovat nadhozy, odpaly a chytání a přitom si navzájem udíleli rady, jak hru ještě zlepšit.

Hrdina přiběhl k chlapcům s ukoptěným míčkem v tlamě.

„Kolik je hodin?“ zeptal se Adam.

Ben obrátil pohled vzhůru a zjistil, že slunce se už kloní k západu.

„Půl páté,“ odhadl.

„Musím už jít,“ prohlásil Adam.

„Jo, my taky. Pojď, Hrdino. Je čas to zabalit,“ rozhodl Ben a podrbal psa na hlavě.

Hrdina upustil míček Benovi k nohám. Chlapec ukázal Hrdinovi rukou posunek, který znamenal *zůstaň*. Hrdina zůstal na místě. Takto se Ben postupně snažil osvojit si všechny signály a slovní povely, které pro komunikaci s Hrdinou v průběhu let užíval jeho tatínek. Povely jako *hledej* nebo *stopa* byly samozřejmě zbytečné, ale Hrdina znal i jiné, celkem legrační, jako například kdy vyrazit, a kdy naopak zastavit, jestli běžet nebo skákat, kdy se otočit nebo přiběhnout k noze. Dokonce se dokázal zastavit v chůzi uprostřed zamýšleného pohybu, jestliže k tomu byl vyzván. Bylo vidět, že prošel profesionálním výcvikem a že je zvyklý poslechnout na slovo, přesně jak se od policejních psů žádá.

Hrdina se zadíval na Bena vážným pohledem. Trochu zaškubal levým uchem a naklonil hlavu doprava. Ben se snažil pochopit každý jeho výraz a gesto.

„Vidiš, jak se na mě dívá?“ ukazoval Adamovi. Ten přikývl. „To znamená, že chce, abych mu znova hodil míček.“

„Neuvěřitelné. Nejen že je tvůj pes hrdina, on navíc ještě umí mluvit?“ podíval se Adam na Hrdinu. Pes zavrtil ocasem.

Ben obrátil oči v sloup. „Ne, vážně,“ ujišťoval kamaráda. „Když dělá tohle“ – Ben trhaně pohyboval hlavou nahoru a dolů ve snaze co nejlépe napodobit psovo chování – „chce jít ven, aby si vyřešil svoje potřeby, však víš, jak to myslím. Když takhle kroutí hlavou“ – Ben pro změnu otočil hlavou doleva, doprava a zase zpátky – „znamená to, že zaslechl něco venku. Jako kdyby pořád držel stráž.“

Adam vypadal, jako by nemohl uvěřit vlastním očím.

„Bene, ty si fakt myslíš, že tohle psi dělají?“

Jeho nejlepší kamarád pokrčil rameny. „A ne snad?“

Adam si klekl na jedno koleno a vzal Hrdinovu hlavu do svých dlaní. „Dej mi na něj pozor, ano? A když se zase začne chovat jako zvíře, dej mi vědět.“

Hrdina mu olíznul nos. Adam se zasmál a na oplátku ho poškrábal za uchem.

„Tak ahoj,“ vyskočil potom na kolo. „Bene, odpal si ještě pár míčků, jo? Víím, že ti to nemusím připomínat, ale zkušební zápasy jsou už za dva týdny. A do týmu se musíme

dostat oba dva, jinak by to nemělo smysl.“

Ben se zašklebil. „To bude v pohodě, ne?“

„Jo. Ale bez legrace, Bene,“ zvažněl Adam. „Já vím, že hodně trénuješ, aby tě vybrali jako spojku. Jenže znáš trenéra – nedá ti nic zadarmo. Musíš mu to ukázat. Takže je potřeba, abys neponechal nic náhodě a dobře se připravil.“

„Taky že se připravím,“ usmál se sebevědomě Ben.

„Fajn, zítra můžeme pokračovat a pracovat na zlepšení úderu.“ Adam šlápl do pedálů. „Tak čau.“

„Čau,“ vzdychl Ben. Mít za kamaráda takového blázna do baseballu bylo totiž úžasné i stresující zároveň.

Hrdina se podíval na Bena a zamračil se, až se mu zkrabatil ostrůvek měkké srsti mezi očima.

„Dobrá, hochu, tak si dáme ještě jeden míček,“ pronesl k němu Ben. Pak několikrát potěžkal míček v ruce. Hrdina se příkrčil a sklopil uši, připravený vyrazit. Ben chvíli čekání schválně prodlužoval a užíval si psovo vzrušení. To zvíře bylo tak... ostražitě. Jakmile chlapec jen malinko pohnul prstem, Hrdina si toho okamžitě všiml. Vypadalo to, že jeho tělo a mysl fungují v perfektní shodě a reagují na sebemenší podnět. Veškeré činnosti vykonával Hrdina soustředěně a s plným nasazením. Přesně

to by potřeboval i Ben. Tatínek tomu říkal „uvědomělé jednání“.

„Zpomal, Bene,“ říkával mu, když se chlapec hnal do svého pokoje, aby si udělal úkoly, nebo uháněl na trénink nebo na ranní schůzi redakční rady školního časopisu. Prostě pořád někam chvátal a příliš přitom nepřemýšlel. Stejně to bylo i s baseballlem. S přesností si hlavu moc nelámal, jenom prostě vši silou napálil míček.

Ben zaslechl v hlavě tatínekův hlas: „Zpooooooooomal. Vydechni. Zaměř se na účel svého jednání. Tak, jak to dělají policisté.“

Hrdina zakňučel – znělo to jako *Tak už nezdržuj!* Ben se snažil co nejvíce soustředit. Zdvihl pálku nad pravé rameno a vyhodil míček vzhůru. Pálka zasvištěla vzduchem a zasáhla míček, který vylétl do výšky a pokračoval daleko, daleko dopředu.

„Jooooooooo!“ zajásal Ben. Nemohl uvěřit, že se mu odpal tak povedl. Určitě by to byl home run!

Hrdina vyrazil za míčkem. Ben vůbec nechápal, jak může běžet tak rychle. Duté žuchnutí prozradilo, že míč dopadl do trávy.

Chlapec vyrazil za Hrdinou a dostihl ho v místech, kde končilo hřiště a začínal hustý les. Tam pes přitiskl če-

nich k zemi a provedl několik krátkých a silných vdechů. Míček však nebylo v trávě nikde vidět. Hrdina kličkoval, veden svým čichem, potom se zastavil na jednom místě a se zaujetím ho pořád dokola očichával. Pod jeho mohutnými tlapami už z trávy vystrkovaly hlavičky první jarní květiny.

„Kde je míček, kámo?“ povzbuzoval psa Ben.

Se zrakem upřeným na zem postupoval pes pomalu až k prvním stromům.

„Co to tam máš?“ následoval ho Ben. Hrdina zrychloval a nořil se pořád hlouběji do lesa, až tam, kde stromy rostly blízko u sebe a jejich kořeny se ztrácely v hustém podrostu. *Jak by ten míč mohl dolétnout tak daleko?* pomyslel si Ben. Najednou spatřil v Hrdinových pohybech cosi, s čím se dosud nesetkal. Pes byl naprosto soustředěný, uši sklopené dopředu, zrychleně dýchal. Ocas, obvykle svěšený mezi zadníma nohama, nyní nesl vodorovně. Dokonce i jeho srst se zdála být v pozoru.

Hrdina zachytil stopu.

Ben nikdy předtím neviděl Hrdinu takto zaujatého nějakým pachem. Byl očividně připravený hledat a zachraňovat... ale co nebo koho? Baseballový míček? To se nezdálo pravděpodobné.

Chlapce těšilo sledovat Hrdinovo vzrušení, ale rozhodně nebyl nadšený, že dorazí pozdě na večeri. Budou si muset pospíšet.

„Hele, Hrdino, máma mě přetrhne, když zase přijdu pozdě.“ Labrador přitlačil čumák k zemi. „Je to jenom míček. Do zítřka se s ním nic nestane,“ přesvědčoval ho Ben.

Už už se chystal Hrdinu odvolat, když pes prudce zdvihl hlavu a začal v kruzích obíhat skupinu u sebe rostoucích stromů. Ben si při pohledu na sprintujícího psa povzdychl, pak se ale náhle zarazil.

I Hrdina najednou ztuhl a upřeně sledoval cosi na zemi, něco mezi listím a popínavými stonky rostlin. Pak tlumeně vyštěkl. Ben k němu přiběhl.

„Co je to...,“ snažil se rozeznat. Ležel tam jeho míček – ale jak se tam dostal? A pak Ben koutkem oka zahlédl rychlý pohyb – jakousi hnědobílou skvrnu mihnoucí se vzduchem. Ben i Hrdina sledovali, jak skvrna dopadla na zem, převalila se a drapla míč. Potom se zastavila a posadila se, míček mezi zuby.

Bylo to... štěně?